

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

V ante B

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

agro Tusculano ad Rempub. adduxit, pariter & instruxit, ut ait Plutarchus. Consul cum eodem Catone circa Mediolanū, ut Livius testatur, cū Gallis & Insubribus & Boiis collatis signis pugnavit, ubi decem milia hostium sunt caesa. Causam mulierum de abroganda lege Oppia contra collegam suam Catonem obtinuit: qua de re vide apud Livium elegantes uniusq. orationes libro 4. belli Maced. Valerius Soranus poeta, quem Cicero in libris de Orator. doctissimum togatorum appellat: Plutarchus Philosophum fuisse asserit, Pompeii iussu interfectum. Valerius Antias, antiquissimus historiarum scriptor, qui non raro à Livio, alijsq. citatur. Valerius Procellus militavit sub Caesare in Gallia: à quo etiam missus est legatus ad Ariovistum, ut est in Commentariis Caesaris. Valerius Maximus historicus, scripsit dicta ac facta memorabilia ad Tiberii Caesarem. Militavit sub Sexto Pompeio, ut ipse de se testatur, ubi de institutis antiquis loquitur. Valerius Flaccus, Poeta, scripsit Argonautica. Quintilianus eum sua aetate fuisse testatur, his verbis: Multum in Valerio Flacco super amissimus. Valerius Martialis, epigrammaton scriptor. Valgius, illustris fuit Romanus Augusti temporibus, qui de re herbaria volumen inchoavit: quod tamē morte preventus, reliquit imperfectum. Meminit eius Plin. lib. 25. cap. 2. Vallonia, Putabatur dea, quae Vallibus praerit. Siphontinus. Vandilia, [Saxoniae Ger. Wendenland.] Regio Europae Septentrionalis, à Vandalo fluvio qui regionem interfuit. A qua populi Vandali immanes, ferocissimi, qui paucis ante annis, quam Gonthi Romam caperent, Gallias invadere: inde in Hispaniam, trajecto Pyrenaeo, penetrantes, loca circa Beticam, quae Vandalia ab eis dicta est, occuparunt. [Ger. Die Sphärischer die Wälder vnd Haglyng.] Vangiones, pen. corr. [hodie Vormacenses, Ger. Die Wälder im Bistum Worms oder Wormsberg.] Populi sunt Galliae Belgicae Coloniae Agrippinae finitimi. Lucan. lib. 1: Et qui laevis unquam Sarmatae brachis Vangiones. Meminit horum Cornelius Tacitus lib. 20. & Plin. lib. 4. cap. 17. Vardilli, [Saxoniae] Prolemaeo, Hispaniae citerioris populi, in conventu Clunienfi: quorum meminit Plin. lib. 3. cap. 3. Varius, Nomen poetae Tragicus, Virgili & Horatii amicissimi, unius ex illis, quibus Virgili Aeneis commissa est emendanda. Meminit eius aliquoties Horatius in Sermonibus. Varius Quintilianus, Nobilis Romanus, qui ab Augusto Germanico exercitus praefectus, ab Arminio dolo circumventus est, & cum tribus legionibus interfectus. Huius mortē dedit Horatius ad Virgilium scribens, lib. 1. Carm. Aliquoties eius meminit & Maro, praefertim 6. & 9. Aegloga. Varus, [Ger. Die Var] fuit dux die provinciae in das Ligurische Meer. Fluvius est Galliam Narbonensem à Liguria dividens, à tortuosis alvei meandris ita appellatur. Vide Strabon. lib. 4. Varus Praefectus possit pro variis: geminos horoscope varo Productus genio est, vario & dissimili. Varro [Saxoniae] Senator Romanus fuit, Ciceronis aequalis, non immentō à Quintiliano Romanorum omnium eruditissimus appellatur: ut qui plurimos, doctissimosq. scripsit libros peritissimus linguae Latinae, & omnis antiquitatis, & rerū Graecarum, nostrarūq. plus tamen scientiae collaturus quam eloquentiae: Cornutus in Persium, Satyr. 3: Varrones stultos dici putat, eamq. ob causam etiam servos militum Varrones dici scribit, quod utiq. sine stultissimi. Arbitror autem vocem Varro, idem esse quod Baro, de qua supra in dictione B A O. Vascōnes, pen. corr. [Saxoniae] Vulgō Gassoi, populi citerioris Hispaniae quae in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenaeum positi. Hi à Metello Romanorum duce obsessi, in tantam famem compulsi sunt, ut humana carne vescerentur. Iuven. Sat. 13: Vascōnes (ut fama est) alimentis talibus usi Producte animas. Vasio, onis, [Saxoniae] Prolemaeo, Oppidum Vocontiorū, in Gallia Narbonensi: cuius meminerunt Plin. lib. 3. cap. 4. Pompon. lib. 2. & Prolem. lib. 2. cap. 10. Vaticanus, pen. prod. [Saxoniae] Ger. S. Peters Berg zu Rom. Collis est non procul à Tiberi, supra molem Adriani, cōterminus Ianiculo, in quo Petri basilica est. Sic dictus, quod populus Romanus eo potius sit vatū responso, expulsi Helueticis, ut inquit Festus. Vel (secundum Gellium lib. 16. cap. 17.) à vaticinis, quae ibi dari solebant, vi atq. insinū dei Vaticani. Varro scribit Vaticanū deum in eo monte fuisse, qui insanius primam vocem daret, quae est va, quae prima in Vaticano syllaba est. Augustinus tamen vocat Vaginatum, tanquam insaniū vagitibus praesidentem. Prima huius nominis syllaba semper producit, secūda variatur, tertia semper producit. Iuven. Sat. 6: Et Vaticano fragiles de monte patellas. Horat. lib. 1. Carm. ut paterni Fluminis ripae, simul & iocosa Reddet laudes tibi Vaticani Montis imago; De Vaticano agro, colle, & deo sic scribit Gell. lib. 16. cap. 17: Et agrum Vaticanum (inquit) & eiusdem agri deum praesidem appellatum

acceperamus à vaticinis, quae vi atq. insinū eius dei, in eo agro fieri solita essent. Sed praeter hanc causam Marcus Varro in libris rerum divinarum, aliam esse tradit illius nominis rationem. Nam sicut Aius, inquit, deus appellatus, atq. ei statuta est, quae est in infima nova via, quod eo loco divinitus vox edita erat: ita Vaticanus deus nominatus, penes quem essent vocis humanae initia: quoniam pueri, simul atq. parti sunt, eam primam vocem edunt, quae prima in Vaticano syllaba est. Idcirco vagire dicitur, exprimente verbo sonum vocis recentis. Haecenus Gell.

Vatinius, Nomen civis Romani contaminatissimae vitae, & profligatissimi pudoris: qui quum adversus Sestii telis proditus esset, reumq. testimonio suo laesisset, in eū Cicero, qui Sestii defensionem susceperat, tam acerbe invehit, ut patet factis eius flagitiis in summū Romani populi odium pervenerit. Hinc factus est locus vulgi proverbio, ut Vatiniunt odiū, pro capitali, & implacabili odio accipiatur. Catul. munerē isto Odissim te odio Vatiniāno. Fuit & alter Vatinius Neronis tempore, sutorum primū alumnus, postea Neronianae aulae ostentū, corpore detorto, facie scurrilibus, primū in contumelias assumptus: deinde optimi cuiusq. criminatioe ed usq. proventus, ut gratia, pecunia, vi nocendi, etiam malis praevaleret. Autor Tacitus lib. 13.

Vacrenus, Fluvius est in agro Forocornelensi in Padum decidens, à quo & amplissimum quoddam Padi ostium Vatrei portus appellatur. Autor Plin. lib. 3. cap. 16.

Vauiniā, Italiae civitas, Venetię propinqua, Ptolemaeo autore, lib. 3. cap. 1. Vulgō La vina.

V ante B.

Vbi, [Ger. Die Wälder in Cölnen gegen.] Populi origine Germanici Rhenum fluvium, in ea parte Galliae Belgicae, ubi est Colonia Agrippinae. Plin. lib. 4. cap. 17. & Tacitus li. 1. & 20.

Vbisci, Aquitaniae populi, apud Plin. lib. 4. cap. 19.

V ante C.

Vcālegōn, [Saxoniae] Vnus ex Trojanis proceribus, qui belli tempore, quod annis consecutus esset, proelio abstinuit, ut refert Homer. 13. Iliad. Virgil. 2. Aeneid. iam proximus ardet Vcālegon. Quo in loco domini nomen figuratē pro ipsius edibus posuit.

Vcenni, Gentes Alpinae, Augusti auspiciis in Romanorum ditionem redacti: ut refert Plin. lib. 3. cap. 20.

Vcia, [Saxoniae] Oppidum Turdetanorum, in Hispania Batica. Ptol. lib. 2. cap. 4.

V ante D.

Vdini, Scythiae populi, ad Maeotidis lacus fauces incolentes. Plin. lib. 6. cap. 14.

V ante E.

Vēctis, [Saxoniae] Prolemaeo, Insula est Britanniae ad Meridiē adjacentis, siveq. ab ea admodū exiguō discreta, Huntonnae portum, quem Ptolemaeus Magnum vocat, obiectu suo adversus tempestates munitens. Hodie duo habet oppida, Novum portū, & Calthorpe. Plin. lib. 4. cap. 16. minus recte hanc insulam inter Britanniam & Hybernam collocat.

Vēctōnes, pen. prod. [Saxoniae] Populi Hispaniae citerioris, ab Asturibus Durio amne discreti, teste Plin. lib. 4. cap. 20.

Vedra, Fluvius in latere Meridionali Britanniae insulae. Ptolem. lib. 2. cap. 3. Vulgō Wēre.

Vegeti, apud Pomponium lib. 1. Ase populi, Marthanis, Capadocibus, Comagenis, & Armenis vicini, & nullo praeter ea Geographorum (quod sciam) commemorati.

Vegetius, Flavius Renatus, Comes Constantinopolitanus, floruit Valentiniani principis tempore. Scripsit Epitomen institutionum rei militaris, de commentariis Catonis, Augusti, Traiani, & Hadriani principū, ac Frontini. In primo libro electionem docet tyronum, ex quibus locis vel quales milites probandi sunt, aut quibus armorum generibus exercitus imbuendi. Secundus, veteris militiae continet morem, ad quem pedestris institui possit exercitus. Tertius omnium artium genera, quae terrestri praelio sunt necessaria, exponit. Quartus universas machinas, quibus vel oppugnantur civitates, vel defenduntur, enarrat: navalisq. belli praecipua subnectit. Ex Raphaelis Volaterrani lib. 21.

Veii, [Saxoniae] Plutarcho, Ger. Veienten ein hertliche Stadt in Hetrurien nicht fern von Rom gelegen. Urbs fuit Hetruriae, non procul ab urbe Roma, quam Camillus post decennalem obsidionē per cuniculos cepit. Tanta autem fuit urbis huius claritas, tanta situs opportunitas, ut Romani exulta, deformataq. à Gallis urbe, Veios potissimum delegerint, quod Romani imperii sedem transferret: à quo incepto gravissimis Camilli concionibus aegre sunt revocati. Huius incolae dicti sunt Veientes, Fabiorum clade notissimi.

Vejētānis, a, um, possessivum: ut Vinum Veientanum. Horat. li. 2. Serm. Satyr. 3: Qui Veientanū festis portare diebus Campana solitus trulla, yappamq. profectis. & Veientana gemma. Plin. lib.